Girona rebenta d'art, visitants i bon temps

L'1 de novembre continua essent el dia més multitudinari de les festes

---

L’1 de novembre a Girona és com un Sant Jordi amb pintures en lloc de llibres. Imagino que, igual que passa amb els llibres de Sant Jordi, la gent que compra quadres avui mai més se’ls mirarà, els guardarà en algun calaix i allà quedaran per sempre.A les onze del matí ja hi havia cua de cotxes per entrar a Girona, si el 2 de novembre és el Dia dels Difunts, l’1 és el dia que els gironins que agafen el cotxe acaben desitjant morir. És el dia que tota la província es posa d’acord per viure les Fires de Girona i ve a la capital. L’ajuntament col·labora en el caos tradicional restringint el servei de busos -hi ha ciutats menys respectuoses amb les tradicions que durant les festes milloren el transport públic- i obligant els gironins que no viuen al centre a agafar el vehicle particular o a caminar uns quants quilòmetres.Per a rebre els visitants, és costum que els carrers del Barri Vell s’omplin de parades d’artistes i artesans, en alguns casos la frontera entre uns i altres és molt difusa. Gràcies al bon temps que acompanya, els principals carrers del nucli antic de Girona, com ara Santa Clara, la Rambla, Plaça Catalunya o Ciutadans, acullen milers de visitants. Durant el matí es veuen pocs joves, si la memòria no em falla i les tradicions s’han mantingut des de la meva època juvenil, la majoria encara estan dormint i recuperant-se de la nit de barraques.A les 9 del matí, els primers paradistes col·locaven ja els estris al lloc que se’ls havia adjudicat, i a mig matí ja estaven venent i xerrant, que l’1 de novembre no és només dia de vendes, sinó també d’exposar, de xerrar, de trobar coneguts i de fer-ne de nous. Quadres a la venda per 50 euros al costat de pintures que es venien per 500, i ben a prop, una parada de ratafia, una de mel i una de fruita deshidratada, sigui això el que sigui. Al costat del Pont de Pedra, un jove toca el violoncel, i en un escenari a la Plaça del Vi, algú parla de cervells i neurones i ho relaciona -ignoro com, ja m’he perdut- amb la cultura de la pau. Un home recorda a la família que abans de dinar han d’anar al cementiri a posar flors a l’àvia.Com si la paraula cementiri el fes aparèixer, ensopego amb Xavier Poch, antic rival de futbol a regional i avui director general de Mémora. M’estranya veure’l passejar amb la família en un dia tan assenyalat, l’imaginava rebent la gent a l’entrada del cementiri amb un «està vostè a casa seva». M’explica que la seva filla va néixer un Dia de Difunts. Els professionals d’un tema no deixen res a l’atzar, ni tan sols la concepció.Mentrestant, a la plaça del Lleó ha tingut lloc el concurs de sardanes -guanya una colla de Sabadell, que això passi a Girona és només comparable al Maracanazo d’Uruguai contra Brasil- i Generalitat i Ajuntament vivien una jornada de portes obertes, per allò d’apropar l’administració al poble. Apropar-la un dia, vull dir. A l’entrada de l’ajuntament un capgròs rep els visitants. Són els capgrossos i gegants de Girona, que s’hi exposen aquests dies. Aprofito per entrar a les dependències municipals. No estan plenes de bosses d’escombraries com jo m’esperava, vista la resta d ela ciutat. Tot el contrari, tot llueix net i polit, és a dir, sense cap regidor a la vista. Em crida l’atenció una gran pantalla de TV en la sala de la comissió de govern, deuen quedar allà per veure partits de futbol i sèries de Netflix. Aprofito per sortir al balcó de l’Ajuntament, una cosa que està restringida durant tot l’any a regidors, familiars i enxufats. Mentre miro a baix, on aquell senyor continua parlant de neurones i pau, em sento un enxufat més, la sensació és meravellosa.Els restaurants, tots amb les reserves completes, comencen a parar taules. Per uns moments, Girona tornarà a ser una ciutat tranquil·la, la gana és la gana. A la tarda, els carrers tornen a rebentar. Si el servei de busos funcionés amb normalitat, la gent dels barris hauria vingut al centre i no hi cabríem, aquí es demostra que l’ajuntament procura pels ciutadans. Descobreixo una amiga d’adolescència en una parada, m’agradava tant que l’he reconegut de seguida, n’he recordat el nom i podria dir de memòria els llocs per on vam passejar enamorats. Em presento. I ella:-Errr, perdona, no et recordo. Com dius que et dius?Ha venut només uns quants punts de llibre, fa més de 40 anys que es dedica a l’art. Insisteixo, li faig memòria.-Em sap greu, no et recordo.Al Pont de Pedra, els artesans competeixen per l’espai amb tota la gent que es fa selfies amb les cases de l’Onyar com a fons. Una parella intenta fer-li la mateixa foto al gos i l’enfilen a sobre de la barana, però l’animaló està més pendent de no caure al riu que de mirar a càmera, així no hi ha manera de penjar cap foto a les xarxes.Es fa difícil de saber quants artistes de debò tenen parada i quants farsants s’hi posen pel

mig -m'assegura l'Olga, paradista i ella sí, artista, que cada any hi ha menys parades-, recordo l'any que va aconseguir parada el meu amic Fernando. En Fernando no sabia pintar ni dibuixar, millor dit, només sabia pintar i dibuixar una cosa: espines de peix, que són més fàcils de dibuixar que un peix sencer, de fet, una espina de peix és només el pas immediatament superior a dibuixar un retrat amb un 6 i un 4... En Fernando va dedicar uns dies a pintar quadres d'espines de peix, de tota mida, de tots colors, de tots preus, però sempre espines de peix, així que l'1 de novembre allà estava, regentant una parada de pintures d'espines de peix. Val a dir que es va disfressar de pintor, amb fulard, pipa i gorra, així que l'attrezzo el duia ben preparat. I la veritat és que va vendre força, avui encara hi deu haver moltes cases gironines que llueixen una espina de peix a la paret. Pintada per en Fernando.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/local/2025/11/01/girona-rebenta-dart-visitants-bon-123256655.html